

[Niels Helveg Petersen]

Ellers er det mest kendetegnende for forslagene det, der mangler. Jeg vil ikke tage stilling til hr. Kaj Hansens og DKPs byfornyelsesforslag, hverken til planlægningsbestemmelserne eller de finansielle bestemmelser, der er indbygget i forslaget, men jeg vil sige, at jeg synes, det er prisværdigt, at der her er spillet ud.

Vi savner udspil fra regeringen vedrørende byfornyelse. Det er ikke en sag, vi skal haste igennem folketinget. Netop derfor er det også vigtigt, at der snart fra regeringen kommer et udspil, så man i folketinget kan gå i gang med at forberede denne meget vigtige lovgivning. Den kan blive et nyt og vigtigt kapitel i dansk boliglovgivning.

Jeg savner endvidere, at der er gjort noget for at styrke andelsboligen i dansk byggeri. Der bygges jo i dag ikke nye andelsboliger. Der er kun tale om overtagelse på andelsvilkår af bestående udlejningsejendomme. Andelsboligen er en boligform, der har meget store fordele. Den har ejerboligens fordele med en stærk naturlig interesse, der giver grundlag for aktivt beboerdemokrati og en høj vedligeholdelsesstandard, men den har ikke ejerboligens ulemper med de høje kapitalgevinster, der tilfalder ejerne.

Derfor interesserer vi os meget for at placere andelsboligen ganske anderledes stærkt i dansk boligbyggeri. Her kunne der være behov for virkelig nytænkning. I øjeblikket er det ikke muligt at nyopføre andelsboliger. Der er ikke rentefradrag knyttet til andelsboliger, og de kan heller ikke få boligsikring. De falder mellem to stole, og derfor nyopføres der ikke andelsboliger. Hvis man gav et andet finansieringsgrundlag for andelsboliger, kunne man styrke denne tanke, og så tror jeg, man gjorde dansk boligpolitik noget virkelig godt.

Hvad finansieringen af ejerboliger angår, vil jeg bare pege på, at den vækst, der er i den uorganiserede kreditgivning, ikke er sympatisk. Man kunne sikkert nå fremskridt, hvis man gav mulighed for en højere belåning i almindelig realkredit, end man gør i øjeblikket. Det tjener i virkeligheden ikke noget fornuftigt formål at tvinge forbrugerne over i at finansiere på det uorganiserede marked.

Hvad der her er fremsat, vækker ikke de store politiske lidenskaber i mit parti. Der er nok ikke ret meget af det, der foreligger her,

som vi kan eller vil stemme imod. Der er heller ikke særlig meget, vi kan begejstres for.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal søge at undgå at distancere mig for meget fra de fremlagte lovforslag, idet jeg fornemmer, at regeringen for første gang har en vis vilje til forhandling, som jeg synes kom klarest til udtryk fra venstres ordførers, hr. Johan Philipsens, side. Derfor skal jeg afholde mig fra harske bemærkninger og kun fremføre visse generelle betragtninger over disse forslag.

Lad mig først sige, at jeg som i går må notere, at forslagene vel nok skal ses i sammenhæng med indkomspolitikken, og det kan da selvfølgelig glæde os, at regeringen har erkendt, at indkomspolitik i en given situation, ikke som noget permanent, kan være nødvendigt. Derfor må vi selvfølgelig se på disse forslag med en vis sympati, idet det i al fald er en såkaldt indirekte indkomspolitik, man her søger at føre. Men jeg bliver nødt til at sige, at forslagene er i klar modstrid med vores boligpolitiske målsætning, og jeg må også gentage fra i går, at dette lands subsidier direkte og indirekte, direkte til lejerne og indirekte til ejerne, er en klart medvirkende årsag til vores økonomiske dilemma i dag. Det kan vi aldrig bortforklare. Vi må da også sige, at disse forslag er nye subsidier, nye offentlige midler, der pumpes ud i boligsektoren, og dermed øges afstanden til en boligbetaling, der står i forhold til den almindelige prisudvikling i samfundet. Ved forliget i 1974 havde man en klar målsætning om, at man i fremtiden skulle nå frem til, at enhver skulle betale det, det kostede at have en bolig. Det var målsætningen i 1974, og forliget i 1974 var et skridt frem imod dette, men det er altså det, man bryder med i disse forslag. Når vi alligevel måske vil være med til at gå et skridt tilbage, er det udelukkende, fordi det muligvis kan give en større gevinst på det indkomspolitiske område. Men jeg må nok en gang advare regeringen. Jeg går ud fra, at regeringen har fingeren på pulsen med hensyn til arbejdsmarkedet og forhåbentlig også til den økonomiske situation i øvrigt. Når jeg vil advare, er det, fordi, som jeg sagde i går, hvis det ikke lykkes, er det et tilbageskridt, ikke blot på det boligpolitiske